

Arrest

nr. 249 354 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. STESENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 oktober 2019.

1.2. Op 9 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus; het verzoek om internationale bescherming werd bovendien kennelijk ongegrond verklaard in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd op 9 november 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Surinaamse nationaliteit en bent u afkomstig uit Paramaribo, Suriname. Uw ouders scheidden toen u zes jaar oud was. U bleef na de scheiding bij uw moeder, NEIDA Graciella (OV X), in haar ouderlijke huis wonen samen met uw oom Dwait en uw neef Kevin. Soms verbleven er tijdelijk nog andere familieleden in het huis. Na uw lager onderwijs volgde u tot uw 16e of 17e lager beroepsonderwijs. Nadien volgde u avondonderwijs aan een technische school tot 2017 of 2018. Op 8 augustus 2017 ging u op vakantie in Nederland. U keerde op 11 september 2017 terug naar Suriname. Rond 2018 begon u te werken bij firma 'Compa' waar u auto's monteerte en sloopte. U werkte er ongeveer vijf à zes maanden waarna u uw ontslag indiende omdat u voorbereidingen trof om samen met uw moeder naar Europa te reizen. U vertrok op 15 juli 2018 uit Suriname en reisde naar Nederland. U vertrok op 5 augustus 2018 samen met uw moeder uit Nederland naar België. Op 13 oktober 2018 verliet uw Nederlandse Schengenvisum. U wil in België wonen en kans maken op een betere toekomst en wenst niet gescheiden te leven van uw moeder die een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Om die redenen diende u op 2 oktober 2019 ook een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: Uw Surinaamse paspoort, een kopie van een abonnement van busmaatschappij 'De Lijn', een kopie van uw attest van immatriculatie en een kopie van twee loonfiches van Synergie Belgium NV.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat u reeds op 16 juli 2018 in de Schengenzone, en meer bepaald in Nederland, aankwam, en pas op 2 oktober 2019, i.e. na een illegaal verblijf van meer dan elf maanden in België, om internationale bescherming verzocht. Uw verklaring, met name dat uw moeder alles regelde inzake de indiening van een verzoek om internationale bescherming en u niets wist van asielaanvragen (CGVS, p9-10), kan niet worden weerhouden. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk informeert over de in een veilig derde land aanwezige beschermingsmodaliteiten en dat hij zich daarop zo snel mogelijk beroept, hetgeen u, gelet op uw laattijdige aanvraag – uit uw verklaringen blijkt dat u geen stappen ondernam om uw verblijf in België te legaliseren en u het initiatief tot legalisering van uw moeder liet afhangen (CGVS, p10)-, niet heeft gedaan. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen bent u uit Suriname vertrokken omdat u bij uw moeder, die naar Europa vertrok, wou blijven, omdat u een beter leven wil en omdat u hoorde dat het leven in Suriname zo duur is geworden (CGVS, p11).

Wat betreft uw verklaringen dat u naar België bent gekomen om een beter leven te leiden en omdat u hoorde dat het leven duur is geworden in Suriname dient er vooreerst opgemerkt te worden dat deze door u ingeroepen motieven van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 8 augustus 2017 tot 11 september 2017 een toeristische reis maakte naar Nederland die geregeld werd door uw moeder en uw oom Raoul (CGVS, p8-9) en dat u in Suriname in een woning van uw familie woonde waar u geen huur moest betalen (CGVS, p4), wat er op wijst dat u wel degelijk over een financieel en sociaal netwerk beschikte in Suriname. Bovendien verklaarde u dat u 4 à 5 maanden werkte bij een firma die auto's monteerde en sloopte, dat u in deze periode -ook al moest u weinig van uw loon afdragener in slaagde om 500 euro te sparen en dat u bovendien zelf ontslag nam omdat u samen met uw moeder naar Europa wou reizen (CGVS, p5-6). Tot slot verklaarde u dat u in Suriname zou kunnen rondkomen met het loon dat u uitgekeerd kreeg van deze firma (CGVS, p14).

Wat betreft het feit dat u uit Suriname vertrok en in België wenst te blijven omdat u bij uw moeder wil zijn (CGVS, p10-11), dient opgemerkt te worden dat dergelijke motieven louter van familiale en sociale aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten (CGVS, p12) of met medeburgers in Suriname (CGVS-vragenlijst opgemaakt bij de DVZ; vraag 3.7 b).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort bevestigt uw identiteit en wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Aan het feit dat u hier werkt en verblijft zoals aangetoond door de kopie van uw attest van immatriculatie en de kopie van twee loonfiches wordt eveneens niet getwijfeld. De kopie van een abonnement van busmaatschappij 'De Lijn' die u neerlegde heeft geen invloed op deze beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. Bovendien blijkt uit een volledig en ten gronde onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u, bij het voorleggen van uw verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van zijn middel beroept verzoeker zich ook nog op de schending van de rechtspraak van de Raad van State (*d.d.* 25 september 1986, nr. 26.933), artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich voorts nog op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM, in het bijzonder in artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan in België te willen wonen met het oog op een betere toekomst. Tevens wil verzoeker niet gescheiden leven van zijn moeder die hier eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming afgewezen omdat: (i) verzoeker reeds op 16 juli 2018 in de Schengenzone aankwam en slechts op 2 oktober 2019, na een illegaal verblijf van elf maanden een verzoek om internationale bescherming indiende, (ii) verzoekers motief van louter economische aard is, derhalve niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteert en er evenmin aanwijzingen zijn dat verzoeker in geval van terugkeer ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus zal lijden en (iii) het motief dat verzoeker niet gescheiden wil worden van zijn moeder van louter familiale en sociale aard is en derhalve niet onder het toepassingsgebied valt van de regelgeving inzake internationale bescherming.

2.2.2.2. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoeker een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen opdat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is, dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel en op onevenredige wijze haar rechten aantasten, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen.

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen gegronde elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongegrondheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongegrond bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij inderdaad slechts na verloop van 11 maanden verblijf asiel heeft aangevraagd, omdat hij voordien niet op de hoogte was van hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat verzoekers houding – waarbij hij zich reeds sinds 5 augustus 2018 in België bevond en slechts op 2 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende – allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming klemmt des te meer daar hij al die tijd illegaal in België verbleef; zijn Schengenvisum verliep immers op 13 oktober 2018. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet wist hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale

bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij, wanneer hij naar Suriname zou dienen terug te keren, een vogel voor de kat zou zijn omdat hij aldaar niet op de bescherming van de overheden kan rekenen kan worden vastgesteld dat verzoeker verder niet toelicht noch verduidelijkt om welke redenen hij nood zou hebben aan de bescherming van de overheden en waarom deze hem de noodzakelijke bescherming in dat geval niet kunnen of willen geven.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), nog betoogt dat waar de commissaris-generaal enerzijds zonder meer stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus het anderzijds vaststaat dat hij bij terugkeer in zeer barre omstandigheden zou moeten leven hetgeen wel degelijk kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

"(...) Uit uw verklaringen blijkt immers dat u van 8 augustus 2017 tot 11 september 2017 een toeristische reis maakte naar Nederland die geregeld werd door uw moeder en uw oom Raoul (CGVS, p8-9) en dat u in Suriname in een woning van uw familie woonde waar u geen huur moest betalen (CGVS, p4), wat er op wijst dat u wel degelijk over een financieel en sociaal netwerk beschikte in Suriname. Bovendien verklaarde u dat u 4 à 5 maanden werkte bij een firma die auto's monteerde en sloopte, dat u in deze periode -ook al moest u weinig van uw loon afdragen - er in slaagde om 500 euro te sparen en dat u bovendien zelf ontslag nam omdat u samen met uw moeder naar Europa wou reizen (CGVS, p5-6). Tot slot verklaarde u dat u in Suriname zou kunnen rondkomen met het loon dat u uitgekeerd kreeg van deze firma (CGVS, p14)."

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Met de loutere bewering dat hij bij een terugkeer in "zeer barre omstandigheden" zal terechtkomen, slaagt verzoeker er geenszins in om een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER